

Hồi 7

Phá Hủy Dung Nhan

Trong Đào Hoa Trang, Đông Đảo Võ Thần Y đặt Bội Ngọc nằm trên giường nệm êm ái.

Ông đã rút hai chiếc kim độc trên trán nàng ra, nhưng Bội Ngọc vẫn mê thiếp và gương mặt tím ngắt lạ lùng.

Một lát sau, diện mạo nàng lại thay đổi mỗi lúc càng thêm quái lạ. Những vết sần sùi hiện lên, bầm đen lồi lõm, Bội Ngọc đã mang gương mặt xấu xí dị kỳ. Sự biến dạng trong giây lát ấy làm cho Đông Đảo Thần Y phải giật mình.

Ông bàng hoàng kêu lên:

- Trời, Độc Thủ Ma Công...

Ông vội quơ nhanh một lọ thuốc trên kệ, đổ ra tay một viên màu đỏ, rồi cạy miệng cô gái bỏ vào.

Do phản xạ tự nhiên, Bội Ngọc nuốt viên thuốc.

Lát sau, gương mặt nàng đã giảm màu tím tái, nhưng các vết sần sùi bầm đen vẫn y nguyên.

Đông Đảo Thần Y thở dài:

- Tạm thời cứu lấy mạng sống của cô gái đáng thương này đã. Nọc độc của loài nhện Lang Diện Độc Thủ khó lòng nhanh chóng trục ra khỏi cơ thể được.

Ông lại vuốt tóc cô gái:

- Tội nghiệp cháu, cũng chỉ vì tình yêu. Nếu cháu không xả thân đón đỡ chiêu Ma Phong Độc Trung của gã ma đầu thì đâu đến nông nỗi này?

Bội Ngọc bồng cựa mình, mở mắt.

Nàng khẽ rên:

- Ôi, ta ở đâu đây?

Đông Đảo Thần Y vội đặt tay lên vai nàng:

- Cháu đang ở Đào Hoa Trang. Ta cũng như bác của cháu. Cứ gọi ta là bá phụ và yên tâm tĩnh dưỡng.

Bội Ngọc cố gắng nhồm dậy.

Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi lắc đầu:

- Bá phụ, cháu không thể ở đây được. Vì còn mẹ cháu...

Đông Đảo Thần Y mỉm cười, trở tay:

- Cháu xem người nào kia?

Cô gái liếc mắt nhìn, nàng nhận ra Dương phu nhân đang ngồi trên chiếc trường kỷ bằng gỗ quý, gương mặt bà thần thờ ngó qua cửa sổ, nét đăm chiêu như kẻ mất hồn.

Nàng mừng rỡ kêu lên:

- Thân mẫu ơi, con đây...

Vỗ nhẹ vào vai nàng, Đông Đảo Thần Y nói nhỏ:

- Mẹ con không biết gì đâu, con không nên vội vàng. Cả phu nhân và con đều đang cần phải tĩnh dưỡng

Bội Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao bá phụ đưa được mẹ con ra khỏi Thiên Ma Ma Lãnh Cốc?

Đông Đảo Thần Y dịu dàng nói:

- Với Lăng Ba Ảo Pháp ta có thể làm tất cả. Trong lúc Bá Giả và con ra khỏi cốc, ta đột nhập, đưa thân mẫu con về đây, rồi lập tức trở ra đón con bên vực Ma Phong.

Nghe nhắc đến vực Ma Phong, Bội Ngọc chợt ửng hồng hai má:

- Dạ phải! Bá Giả hành thủ tàn độc, con đã đón đỡ chưởng phong cho chàng.

Không muốn Bội Ngọc đau lòng trong lúc này, Đông Đảo Thần Y phải tạm thời nói dối:

- Chính nhờ con đón đỡ chưởng lực của Bá Giả, nên Lục Siêu Quang không sao cả. Lục công tử đã lên đường tìm kiếm phụ thân rồi.

Bội Ngọc thở dài:

- Con cũng mong gặp được Hỏa Long bang chủ để biết vì sao có cuộc tử đấu trên đỉnh Tử Vân Sơn.

Nhìn thẳng cô gái, Đông Đảo Thần Y trầm giọng:

- Dù chưa gặp Lục bang chủ, ta cũng biết có điều bí ẩn trên Tử Vân Sơn. Không thể nào Lục Siêu Quần cố ý thăm sát Dương chuồng môn được. Con có tin ta không.

Đôi mắt Bội Ngọc long lanh ngấn lệ:

- Con tin bá phụ nên mới ân hận đã nặng tay với chàng.

Đông Đảo Thần Y gật gù:

- Ta tin rằng khi mẹ con tỉnh táo thì điều bí ẩn sẽ phơi bày trước ánh sáng. Con không nên nóng nảy.

Ông vươn vai đứng dậy:

- Con nghỉ ngơi đi, để ta ra ngoài đưa thuốc vào cho cả hai người.

Thần Y vừa bước ra, Bội Ngọc toan nằm xuống, bỗng nàng nhìn thấy thanh gương của mình treo trên vách, sát đầu giường.

Nàng vui vẻ nói thầm:

- Bá phụ chu đáo quá, đã giữ được cả thanh gương quý cho ta.

Vươn cánh tay lên, Bội Ngọc lấy thanh gương xuống, tuốt ra khỏi vỏ. Ánh thép rạng ngời, lưỡi gương bóng loáng như chiếc gương soi. Nàng đưa tay vuốt tóc soi mặt mình vào lưỡi gương sáng bóng.

Chợt nàng kêu lên:

- Trời ơi, sao mặt ta quái dị thế này?

Bàng hoàng, kinh hãi, tinh thần nàng giao động dữ dội và nàng bỗng hiểu ra:

- Thôi rồi, ta đã trúng độc của Bá Giả...

Nàng buông thanh gương, hai bàn tay ôm lấy mặt rên rĩ:

- Ôi, ta đã bị hủy hoại nhan sắc rồi, còn sống làm gì nữa?

Bội Ngọc lại chụp lấy thanh gương đưa lên cổ họng.

Từ ngoài bước vào, Đông Đảo Thần Y cầm hai chén thuốc trên đôi bàn tay.

Nhìn cử chỉ của cô gái, ông hiểu ngay chuyện ghê gớm sắp xảy ra. Ông đặt vội hai chén thuốc xuống chiếc bàn nhỏ, rồi lao tới kịp thời giằng lấy thanh gương trong tay Bội Ngọc.

Cô gái khóc rầm rức:

- Con đã trúng độc của Bá Giả. Diện mạo quái đản thế này, sao bá phụ chẳng để con chết quách cho rồi?

Đông Đảo Thần Y cài thanh kiếm vào vỏ, ông trấn an:

- Con bị trúng độc, ta sẽ cố gắng điều trị. Đâu có gì đến nỗi phải quyên sinh? Con quên rằng thân mẫu con đang cần con ở bên cạnh sao, Bội Ngọc?

Úp mặt xuống nệm, Bội Ngọc khóc như một đứa trẻ.

- o O o -